

— Ти . . . ти си за лъжесвидетелство?

— Тъй! — отвърна съ болка стареца.

— Че то не е голѣмо престѣпление.

— Не, не! — Не е тъй . . . за каквото си лъгалъ — то се казва, това си извършилъ . . . Азъ искахъ убиеца да спася, значи — убилъ съмъ.

— Но ти отъ милость.

— Милость дава самъ Богъ, а ние хората можемъ само да помагаме. Азъ не биваше да замълчавамъ. Истина, азъ го съжалявахъ като младъ човѣкъ и рекохъ да затая истината, но подире разбрахъ, че не бива . . .

Никаква милость! Кой каквото извърши, трѣбва да го изкупи съ страдания. Само тъй човѣкъ може да се поправи.